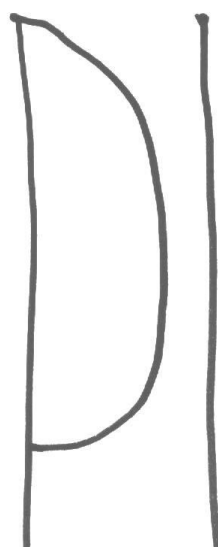

2021

č. 6

Noha sochy Svobody, když ji přivezli na ostrov Svobody v r. 1885

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 7. července v 17 hodin u Chinga, Hudební 535, Dolní Černošice

Maso a vodu **Chingo** poskytne, ale jiné pití si každý musí přinést sám.

Zápis

Sešli jsme se u **Jakuba** na zahradě ve velkém počtu: **Jakub, Samanta, Anča, Zub, Foki, Pegas, Kačka, Reyp, Zbyněk, Bob, Pirilík, Golfík, Cancidlo, Petr, Chingo, Mahdí, Loulínek, Kost'a, Pulec a Pacík.**

Omluvenky

Přemík a **Bobánek** byli omluveni na schůzce. **Přemík** měl nějakou neodkladnou záležitost a **Bobánkovi** se neudělalo dobře, ale už je v pořádku.

Ahoj, omlouvám se, ale máme rodinnou oslavu. Tak na vás myslím a pozdravuji. **Job**

Ahoj! Díky za výborného Plaváčka! S politováním se musím omluvit na zítra v Dobřichovicích, kde bude nepochybně krásně a vynikající krmě, nestíhám. Všechny zdravím a přeji pěkné odpoledne i podvečer **Mahu**

Zdravím a omlouvám svoji dnešní neúčast. Je to přeci jenom daleko. **Yško**

Schůzka u Jakuba byla jako obvykle vynikající. Nejen že **Golfík** přivezl ze Švýcarska telecí klobásy na gril, ale stůl se prohýbal pod dobrotami, které připravili **Jakub** se **Samantou**. Bylo tam i různé pití, ale je dlužno poznamenat, že piva, vína a jiného alkoholu pijeme stále méně a řada z nás si udržuje skautskou abstinenci a jiní pijí vodu. Už proto, že čím dál tím víc nás na schůzky jezdí autem. Výjimkou je **Chingo**, který pije sladkou Coca-Colu, která je mnohem nezdravější než alkohol.

Na schůzce **Cancidlo** navrhnul, abychom příští týden sjeli nejhezčí úsek Sázavy, na který se chystáme už asi 3 roky, ale pro nízký stav vody to nebylo možné. Tentokrát byl stav vody ideální, ale zase nadšení Prvostředečníků opadlo a nikdo se na cestu nepřihlásil. **Cancidlo** se z toho nemůže dodnes vzpamatovat – jací jsme lemry.

Pacík, který chtěl schůzku zapisovat, si už nevzpomíná, o čem jsme se to vlastně celou dobu bavili. On se totiž bavil většinu doby s **Ančou**, tedy sestrou **Jakuba**, o zašlých časech, když jezdili staříčkou bugatkou po Praze a okolí za pozornosti okolostojících a procházeli se s ostatními Pětkari po Zbraslavi v oblecích z dvacátých let minulého století.

Když už **Pacík** schůzku nezapisoval, tak alespoň ji svým telefonem vyfotografoval:

Idyla pod rozsochatými stromy zahrady u Jakuba

Jakub se Samantou, kteří to vše organizovali a nás ostatní obsluhovali.

Tak jsme zanechali stoly, když jsme skoro všechno snědli a vypili.

Kačka, který se omlouval, že na schůzku nepřijde, přijel na kole jako jeden z prvních Až ze Všenor. Tomu se říká vzorná morálka. Ne jako **Yško**, kterému se nechtělo přijet jenom z Karlových Varů.

To je pohled na nivu Berounky a v popředí ohniště, na kterém **Golfík** opékal telecí klobásky, které přivezl až ze Švýcarska.

ISBA slaví narozeniny!

Dne 28.6.2021 v 17:30 se v Praze – Krči uskuteční zápas ISBA A vs. ISBA B. U příležitosti tohoto utkání si společně s Otcí zakladateli připomeneme vznik ISBA jako významnou součást

programu ilegálních old skautů Pětky před 60ti lety. Se vznikem ISBA se datuje i vznik první organizované softballové soutěže v Čechách. Od smělých začátků v době hluboké totality až do dnešních dní se v ISBA vystřídaly generace hráčů. Zveme všechny, kteří kdy oblékali dres ISBA či jen fandili na zaplněných tribunách. Součástí oslav bude i setkání s těmi, kteří se o vznik ISBA zasloužili.

Předpokládaný průběh:

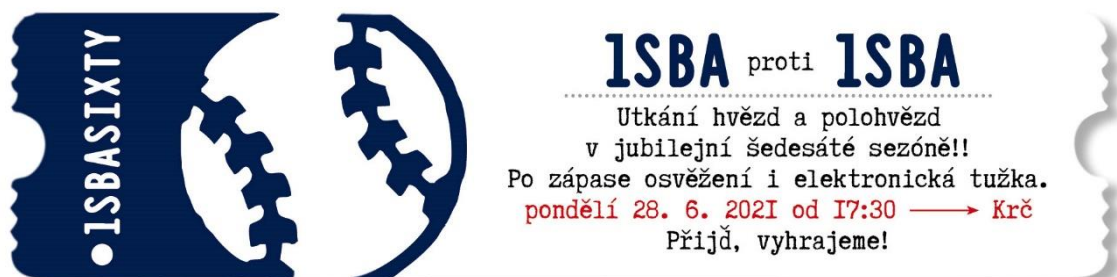
17:30 Slavnostní nadhoz

17:30 – 18:30 ISBA A vs. ISBA B

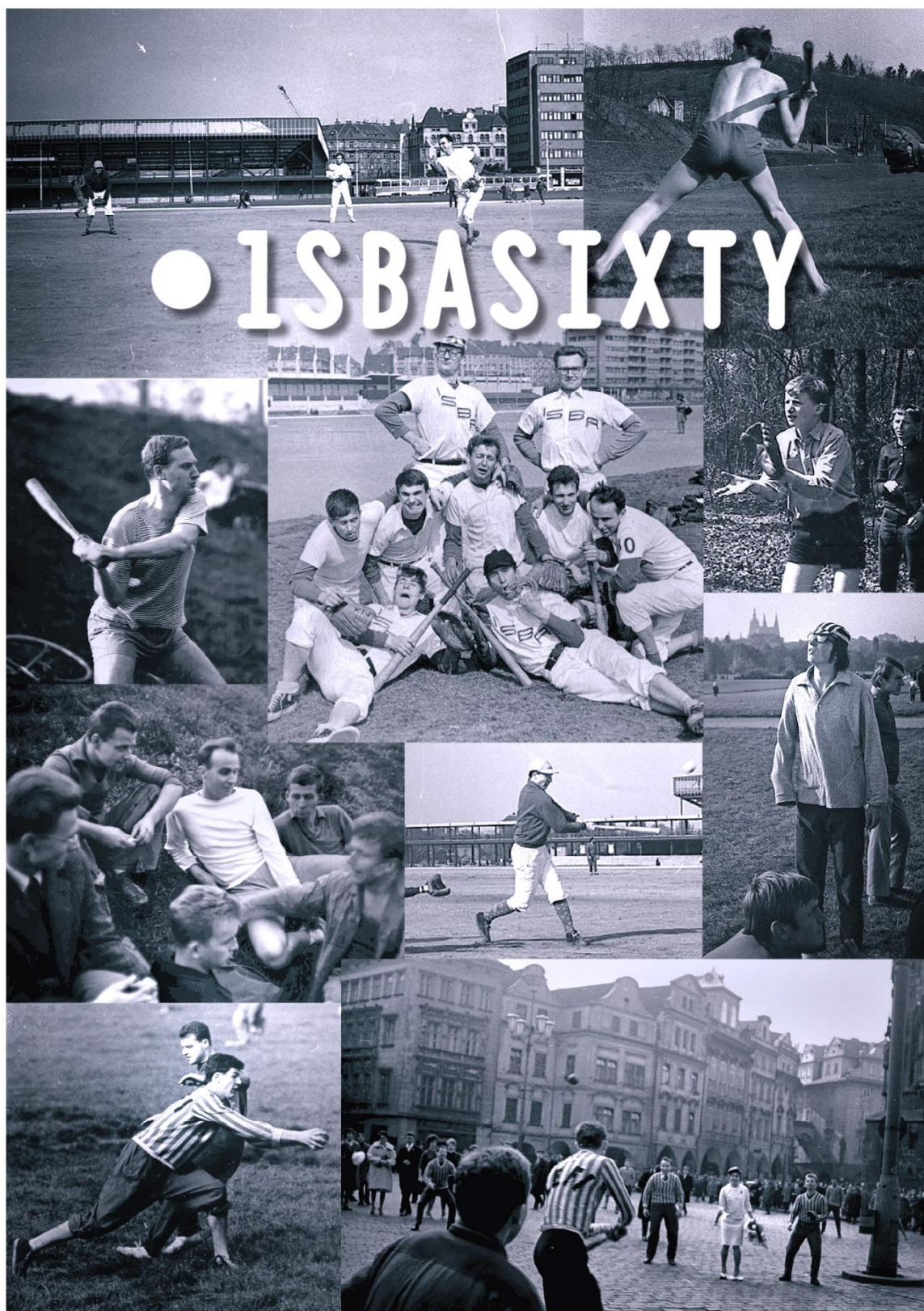
18:30 – 19:30 Ceremoniální část

19:30 – dále Společenská část

A zde je vstupenka na utkání i oslavu.

To je plakát vydaný k této události.

Vtipy

Opět trocha archaického humoru ze staré dobré Anglie.

Sluha: „Mylorde, v knihovně je zloděj!“

Lord: „A co čte?“

„Jeane, pohár vody, prosím.“

„Zde, pane.“

„Děkuji, Jeane... Jeane, další pohár vody, prosím.“

„Zde, pane.“

„Děkuji, Jeane. Jeane, ještě jeden pohár vody, prosím.“

„Zde, pane.“

„Děkuji, Jeane.... Jeane?“

„Ano, pane?“

„Zavolej recepci, ať nám přidělí nový pokoj, tohle už neuhasíme...!“

Anglický lord po ztroskotání lodi se ocitl na pustém ostrově. Když ho po letech objevila loď, zeptal se kapitán: „Sire, a proč jste si postavil tři chatrče?“

„V jedné bydlím, v druhé je klub, do kterého chodím a ve třetí je klub, který ignoruji.“

Starý Lord Patrick jede autem a zabloudí. Zastaví a ptá se vesničana: „Promiňte, kde to jsem?“

„V autě....“

Lord Patrick poděkuje, kývne na řidiče, ten zařadí a odjíždějí: „Vynikající diplomatická odpověď. Je pravdivá, ale neřekla nám nic, co bychom už nevěděli.“

Přijde lord John za svým otcem:

„Budu se ženit...“

„Výborně, koho si budeš brát, synu?“

„Zahradníka.“

„Proboha to snad ne!!! Labouristu ?!“

Lord hraje ping-pong, když tu najednou při smeči přeletí míček plot a je slyšet pinknutí, zazvonění cyklistického zvonku, náraz auta, další náraz, pak výbuch a ... pak mohutný kouř. Lord ztuhne: „Jean, běžte se podívat co se stalo.“ Jean odejde, po chvíli se vrátí: „Mylorde, váš míček zasáhl okolojedoucího cyklistu, který sjel leknutím ze stezky do silnice a při pádu upadl do bezvědomí.“ „Ale Jean, to je hrozné!“ „To není všechno, Sire, osobní auto, které se mu snažilo vyhnout, narazilo do svodidel.“ „Ale Jean, to je hrozné!“ „To ještě není všechno, Sire, autobus plný cestujících narazil do auta a zcela ho zdemoloval.“ „Ale Jean, to je hrozné!“ „To také není všechno, Sire, do autobusu

narazila cisterna s benzínem a vše začalo hořet.“ „Ale Jean, to je strašné! Co budeme dělat?“ „Být Vámi, mylordo, více bych klopil pátku.“

A ještě tři židovské

Potká pan Birnbaum pana Eichlera. „Nemohli by mi, pane Eichler, půjčit dva, tři tisíce?“ „Rád bych, pane Birnbaum, ale nemám u sebe peníze.“ „A co doma?“ „Děkuji, všichni zdraví.“

Potká Khon Roubíčka a povídá: „Tak jsem jich tuhle viděl se starou, jak se hrdě nese v novém kožichu.“ „No to jsem jí koupil k narozeninám a od té doby se mnou nemluví.“ „No nepovídaj, potvora nevděčná!“ „Ale ne, to byla podmínka při předávání dárku.“

Židovské moudro: Pokud se vaše problémy dají vyřešit pomocí peněz, pak to nejsou problémy, nýbrž výdaje.

A jeden Vietnamský

A nakonec nesmí chybět opravdu dobrá reklama

Historie

Reyp poslal řadu fotografií, které ještě v Plaváčku nebyly. A hlavně k nim napsal vysvětlující komentáře:

A na těch fotkách z Ex Libris (to byl tábor na Orlíku u Sobědraže) z roku 1966 je vidět dost bohatá návštěva odrostlíků a starších oddílovců na táboráku. Tento nástup je z neděle před Velrybou. Jsou tam v kapitanátu zleva **Fripi**, **Selim** a **Švígo**, vedle pak **Standa** a **Luděk**, vykukuje **Hakim**. Za nimi je pak odleva nějaká žena?, dva neznámí, **Pegas**, **Hasan**, ?, **Batul**, **Autogen**, **Plaveček**. Pokud jde o oddíl, tak naproti stojí Jespáci - odprava kormidelník **Pym**, **Princ**, **Job** a **Pyžlyk**. Ta hlava vpředu patří **Bongovi**, kormidelníkovi Žraloků. A vpravo jsou Rackové. Odprava ten nos je **Pirilíka**, pak jsem já, **Gerwais** (Jorvick), **Mahdí** a **Kastel**.

Na té druhé je ten nástup z jiné strany, takže jsou vidět lépe Rackové. Je tam odleva **Mýval**, kormidelník a vedle **Pirilík** a já s **Gerwaisem**, trochu **Mahdí**. Od pravého okraje fotky jsou pak Vikingové, a to **Ježura**, **Lukáš**, **Wimpy**, **Ren** a **Kiwi**. A vlevo je vidět také **Muskwa**, nejmladší z Jespáků. Vedle Wikingů stojí dvě postavy, ale nevím, kdo to je. Možná **Čámina** a **Yškejda**, jako delegace dívčího oddílu?

Na té třetí je zase dobře vidět na Žraloky, od leva **Bongo, Jánoš, Vůbec, Kaj, Mink, Sýsa a Kót'a**. Vedle pak Vikingové i s kormidelníkem **Sandym, Ježurou, Lukášem, Wimpym, Renem a Kiwim**. Na konci řady odrostlíků za kapitanátem stojí kdosi, koho nepoznám. Vzadu jsou vidět rodiče a další hosté, rozeznám pana Lejsala (otec **Selima, Hasana a Lukáše**) a paní Bartošovou s dcerou Jarkou, tedy **Lud'kovu** matku a sestru.

Ten detailní **Loula** je také z Nižbora, ale až někdy po roku 1970.

Nižbor 1968 - to je fotka situace, kdy vedení oddílů skládalo skautský slib. Je tam vidět účast starších Pětkařů, zleva **Akela**, **Autogen**, **Loula** (tehdy doyen oddílu), **Švígo**, **Standa**, v brýlích?, **Budulín** - F. Nepil, **Bob** Klika, snad **Medvěd** a další? Před nimi mladí členové od Louly **Kazík**, **Kurt**, **Jámyse**, **Ren**, pak kdosi a úplně vpravo **Kiwi**. Za **Švígem** některá z děvčat, ale nepoznám ji. Slib skládají tři, ale poznat je jen **Dád'a**, tehdy kapitánka dívčího oddílu. Vedle by mohl stát **Yško** a asi **Hakim**, ale nejsou poznat.

Řadov 1967 je z dívčího tábora, kde **Švígo** a **Autogen** "radili" **Čámině**.

A pak posílám ještě fotku **Barnabáše**, ale nikoli z oddílového prostředí, ale asi z nějaké akce na Architektuře, nejspíš někde u moře, neboť si s ročníkem vyjeli do Jugoslávie, myslím v roce 1969. Byli s **Dád'ou** spolužáci a tu fotku mám od ní. Tak tolik fotky, které jsem ondymo ukazoval do webkamery při distanční schůzce. Další zase příště.

555 **Reyp**

Chingo přepsal svůj rukopis z minulého čísla Plaváčka o cestě do Polska do čitelné podoby.

V dost pošmourném dni na začátku července 1948 odpoutala se loď „Pětka“ od břehů krakovského nábřeží Visly při zvucích oddílového pokřiku. Nevelká skupina krakovských Harcerů rozloučila se s 19 účastníky památné plavby oddílu po Visle z Krakova do Gdaňska a Gdyně. **Brat'ka** zapomněl svojí Leiku doma, a tak jedinež přístavný **Miki** dělal dokumentační obrázky neuvěřitelným přístrojem Baby Boxem. Tak se stalo, že s odstupem let ani z fotografií nerozpoznáme přesně všechny účastníky. Zesláblá paměť vzpomíná však zejména na tyto:

Brat'ka, Radim, Miky (vedení)

Gabas, Tonda, Autogen, Špalek, Saksl, Julio, Riky, Catilina, Černoušek, Fakir, Černoch, Chingo

Odplutím z Krakova se začala realizovat další fantastická myšlenka **Brat'kova**, a vlastní vývoj událostí a dnešní časový odstup nám dovoluje uvědomit si riskantnost takového činu.

Sama loď, rok před tím vyzkoušená při „filmovací“ Seči, byl německý námořní záchranný člun – kutr, stavěný jako bachratá veslice s pomocnou takeláží cca 45 m² s kosátkou, hlavní plachtou (gaflovou) a besanem (gafle a vratipeň – ráhno). Vlastní manévrovací schopnosti dosti špatné. Kromě paluby na přídi (s vchodem kokpítového druhu) byla otevřená s příčnými sedačkami pro veslaře. Pod nimi byly umístěny zvlášť vyrobené

plechové krabice pro osobní potřeby každého účastníka. Na noc se důmyslnou konstrukcí vztyčil jakýsi stan, a přes sedačky a bedny přetáhly se tvarově přizpůsobené sololitové desky (nebo byly překližkové?). Na vzniklé ploše spali všichni. V přídi lodi byla zásobárna.

Ta cesta byla namáhavá a krásná. Z Krakova do Varšavy a pak dál až do Gdańska sice pluly parníky (podobně jako na Vltavě) na pravidelných linkách, ale jinak byla Pětka osamělým plavidlem. Ostatně i ty parníky přistávaly bez nějakých zařízení přímo najetím do břehu, a to na zamávání. Kromě toho často uvízly na písčínách (podobně jako Pětka, která měla větší ponor). Visla teče v těch místech pozoruhodnou, občas krásnou krajinou, je značně široká a teče rychle. Cesta do Gdańska trvala asi 7, resp. 8 týdnů se zastávkou ve Varšavě, kde oddíl byl hostem varšavských Harcerů. Z Gdańska výprava přeplavala po moři do Gdyně, a tam všichni absolvovali kurz námořního jachtingu, zakončený zkouškami. **Brat'ka** kvůli rodinným záležitostem musel odejet o nějaký den dříve, a v září 1948 se výprava vrátila šťastně vlakem domů. Tak a teď by se slušelo vyprávět nějaké veselé historky, a těch bylo spousta. Leč v zadání bylo 1 až 2 stránky A4 1,5 řádky s jednou kopií, a tak ty veselé historky najdete v příštím zvláštním čísle Plaváčka k osmdesátému výročí založení našeho oddílu, tj. v roce 1993.

Tak Ahoj **Chingo**

Přepsal jsem to pro vás dnes, v červnu 2021 a doporučuji vám, abyste si zopakovali trochu dějiny, tj. kdy to bylo:

1948: 3 roky po válce, potraviny na lístky, únorový komunistický puč, plavba nebyla povolena ústředím Junáka (tzv. akčním výborem), naši klubovnu zabrali někdy v listopadu a oddíl byl zrušen. Všechno zaplatili rodiče a vše bylo řádně vyúčtováno. Kutr „Pětka“ zabavili a prodali. V ČYK ho koupil jistý Purghart, opatřil kajutou a motorem, takeláž zmizela.

Zed' (povídka od **Pulce**, ze života)

Domek, spíš chata, stála asi třicet metrů nad příjezdovou cestou, jedinou pojezdovou cestou ve vsi. Kromě ní tu byly jen pěší stezky mezi domky. Naši sousedé si stavěli auto na

malinké plošince vedle cesty, přímo pod chatou. Jejich auto vadilo druhým v průjezdu. Když jsme domek koupili, byl to náš pozemek, a tudíž sousedé tam přestali stavět své auto.

Pro mé auto nebyla plošina dostatečná, ale ta myšlenka na parkoviště na pozemku se mi líbila. Tak jsem vzal krumpáč a začal plošinku rozšiřovat. Musel jsem skopat asi půldruhého metru, ale byly tam velké balvany. Když jsem balvany odsunul vedle cesty, scházelo už jen půl metru ke svislé skále. Ten jsem odkopal také a skála mi tvořila ochranou stěnu. Šířka by tedy byla, ale délka ne.

Mé auto bylo asi 5 metrů dlouhé, abych mohl s vozem manipulovat, potřeboval jsem délku asi 7 metrů. Z toho už tvořila skála dva metry. Údolí bylo úzké, svah příkrý, dostat 2 metry rovné plochy znamenalo postavit zeď alespoň 3 metry vysokou.

Z hradů mám zkušenost se stavěním zdí. Tak jsem začal. Vzpomínal jsem na zedníky z hradů, říkali vždycky: „Ten kámen se ve zdi musí cítit dobře, musí tam patřit! Když tam nepatří, tak kdykoliv jdeš okolo, volá na tebe a žaluje. S kamenem se musíš pomazlit, než ho uložíš do zdi.“ Tak jsem se mazlil s kameny.

Když dosáhla zeď asi půl metru výšky, došly kameny. Prostě v okolí nebyl jeden jediný použitelný kámen. Tak jsem koupil Jeep a začal jím vozit kameny. Naštěstí jsme objevili v údolí asi 5 km od nás opuštěný lom. Majitel mi beze všeho dovolil vybírat tam kameny na naši zeď.

Sousedé ze vsi chodili každý víkend koukat, jak zeď roste, a pochvalovali moji trpělivost. A smáli se: „Ta zeď vydrží sto let, tak dlouho tady ani nebudeš!“ Do vsi jezdili na víkendy dva italští zedníci, stavět zdi pro ostatní. Byl to jejich extra výdělek, který nemuseli zdaňovat. Zastavili se u mne a ptali se mě, pro koho dělám. Řekl jsem, že pro sebe, že jsem ten domek koupil. Slyšeli v mé italštině německý přízvuk a ptali se, odkud jsem. „Z Curychu“. „A tam děláš pro nějakou stavební firmu?“ „Ne, dělám počítačové programy pro řízení a regulaci technických zařízení.“ Divili se, ale myslím, že ani nevěděli dost dobře, o čem to mluvím. Ale přišli za týden znova. „Promiň, že neděláme tak hezké zdi jako ty, ale padroni nechtějí moc platit a my musíme pospíchat. Na hezkou zeď to chce čas a klid, ty my nemáme!“ Považuji to dodnes za nejlepší kompliment, jaký jsem kdy v životě dostal.

Na podzim byla zeď hotová: délka 8 metrů, výška tři metry a půl. Podle tessinských zákonů každá zeď vyšší 80 cm potřebuje stavební povolení. Sice předem, ale to není v horách důležité. Alda, stavebního technika z místního úřadu, jsem znal z restaurace „Stazione“, kde často a hodně pil. Na úřadě nebyl, prý si odskočil. Samozřejmě byl ve Stazione. „Ahoj Aldo, co piješ? Dvě grappy pro Alda a pro mne, prosím! Aldo, stavím zeď.“ „Já vím.“ „Vona ta zeď vyšla trochu vyšší, než 80 centimetrů.“ „Prý je to nejhezčí zeď v celém Ponteriu.“ „A jak to uděláme se stavebním povolením?“ „Už je povolena, já to zapíšu.“ „Děkuji mockrát. Ještě jednu grappu pro Alda, prosím.“

A od té doby stojí v Ponteriu zeď. Chrání parkoviště, které mělo být pro jedno auto, ale stačilo by i pro malý autobus. Je krásná, ta nejkrásnější ve vsi. A bude tu stát ještě sto let, i když už tu nebudu!